

Můj táta má problém

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL

Jsem rád, že ministruju, protože od té doby, co se našim narodila mrňavá sestra, chci být při mši od své rodiny co nejdále. Majda totiž příšerně řve. Táta pak s ní chodí po schodech na kůr a zpět a snaží se ji uspat, aby si pan farář nezničil hlasivky a lidi si z nedělní mše odnesli kromě ségřina křiku i trochu toho slova Božího.

Na jednu neděli v létě nikdy nezapomenu. Bylo horko, Majda příšerně brečela a táta s ní zase lítal po schodech, až se mu propocená košile lepila na tělo. Příšerný pohled! O pár minut později mi ministrant Martin pošeptal slova: „Tvůj táta má problém!“ Když jsem na tátu mrkl, uviděl jsem něco, co jde vystihnout pouze jedním slovem: HOROR!

Jak táta zoufale chodil s naším minem na kůr a zpět, nedošlo mu, že Majda spíše než uspat potřebuje přebalit. Když se kolem nich začal linout podivný zápach, pochopil to i on, ale už bylo pozdě. Majdina plena tu chemickou nálož neudržela a milý tatínek měl za chvíli na prsou své bílé košile kromě Majdy i zapáchající hnědý flek. Nejnechutnější trapas, jaký si můžete představit!

Copak Majda, ta byla v pohodě. Mamka ji šla před kostel přebalit a převléknout, ale táta si běžně do kostela náhradní košili nebere. A tak s tím flekem prožil celou mši a dělal, jako by ho to ani neštválo.

„Tati, víš, jaká to je pro mě ostuda? To sis nemohl skočit domů vzít jinou košili? Vždyť to byl humus!“ neutržím se hned před kostelem po mši. „Kdybych běžel domů a zpět, přišel bych dávno po mši, a ta je pro mě důležitější než čistá košile.“ „Ale jak jsi to mohl vydržet? Já bych se propadl hanbou!“ nechápu jeho ledový klid. „No, poprvé mi to při-

šlo hrozné, ale teď už si vzpomenu...“ „Cože, Majda tě už veřejně podělala víckrát??“ vyděsí mě zjištění, že tato politováníhodná událost nebyla ojedinělá. „Majda zatím ne, ale tys to kdysi zvládl celkem třikrát. Možná nebyly tehdy tak dobré pleny,“ dodá táta se shovívavým úsměvem, když vidí můj šok, že i já jsem byl něčeho takového schopný...

Nevím, co říct, a tak táta klidně pokračuje: „Když to bylo poprvé, uvědomil jsem si, že každý jsme takové mrňavé dítě v náručí Boží a že i moje hříchy často dělají nechutné fleky nejen na té bílé košili, do které oblékl Bůh při křtu mou duši, ale ještě horší fleky dělají na Kristově těle, a ty fleky nejdou jen tak umýt, ty jsou totiž krvavé...“

A tak to nakonec došlo i mně. Nejenom, že jsem jako kojeneček občas ušpinil tátovu košili, ale svými hříchy často špiním i samotného Boha, který mě nese životem. A jsou to i zdánlivé maličkosti, třeba jako když pořád řeším sebe, jak vypadám, jak se neztrapnit a jak nebyť nemožný jako ti ostatní. Už je mi jasné, že i můj nebeský Táta může mít občas problém.

Se mnou, svým dítětem. Ve své lásce mi naštěstí ty fleky milosrdně promijí, když o to požádám. Proto chci v jeho náručí co nejdřív vyrůst, aby těch fleků bylo co nejméně.

Foto: stokkete - Adobe Stock

Společný PROJEKT

Pavel a Simona Rakoušovi už jsou manželé 30 let, vychovali spolu 7 dětí a mají i vnoučátka. Před časem se pustili s nadšením do pěstounské péče na přechodnou dobu.

kvapivě dobře, ale na to nelze spoléhat stále. Proto se po každém předání dítěte znovu sami sebe ptáme, zda chceme dále pokračovat, znovu se ptáme dětí, zdali to pro ně není příliš zatěžující. Snažíme se vnímat bez

Na procházce s vnoučkem a pěstounátkem

Nedávno jste oslavili 30 let vašeho manželství, oslavili jste svoje výročí?

S: Ano, díky našim dětem to byla velkolepá oslava, o které jsme do poslední chvíle neměli tušení. Řekli nám, ať se o nic nestaráme, že zamluví místo v restauraci na rodinnou večeři. Ten den odpoledne mě dcera Pavla

vytáhla ke kadeřnici a pak pro nás přijel syn Petr s taxíkem. Dostala jsem krásnou kytičku a jeli jsme k restauraci, o které jsem si do té doby nemyslela, že je něčím zajímavá. Ale už když se otvíraly dveře do sálu, bylo jasné, že to žádná rodinná večeře nebude :-). Klouzala jsem pohledem z tváří našich vzdálených příbuzných na kamarády ze společenství, které jsme 15 let neviděli. Byly tam i dětičky, které u nás strávily první měsíce života a teď veselé obíhaly stoly. Šok vystřídala radost a vděčnost. Naše děti nám připravily krásný program, vtipná rodinná videa, „proslovy“ a další překvapení, když se objevil syn Vojta, který měl být v té době v Itálii, a syn Marek, který byl na studijním pobytu v Japonsku! Tolik lásky na jednom místě...

P: Bylo to jak z nějakého filmu. Nikdy mě nenapadlo, že se něčeho takového dočkám. Naše děti tomu obětovaly půl roku příprav, nemám slov...

Nějaký recept, jak spolu vydržet 30 let?

S: Byly situace, kdy to „vydržet“ trochu bylo ve smyslu neukvapit se k rychlému nebo pohodlnému řešení, ale většinu našeho manželského života vnímám jako společný projekt, který mě dost baví.

P: Při zachování manželství jde o vztah dvou, ale zároveň o pochopení, že na každého z páru neustále něco doléhá zvenku: nepříjemnosti v práci, vztahy s rodiči, dětmi, nečekané události ve vašem okolí. A v takových situacích se nám zázračně ukazuje, že když jeden slabne, druhý je při síle a naopak.

Děkujeme a přejeme hodně sil a radosti.

Foto: archiv manželů Rakoušových

Je joint ok?

Občas kouřím jointa. Je to hřích?

Dalibor, 16 let

Milý Dalibore, díky za Tvou prostou, ale i těžkou otázku. Chceš jednoduchou odpověď, tak tedy: „Ano, je to hřích.“

Předpokládám ale, že bys byl rád, abych to trochu rozvedl. Na první pohled s oním jointem o nic nejde. Je to přece obvyklá záležitost mezi vrstevníky, trocha dobrodružství při pěstování, je to zajímavé, protože je to zakázané, nějaký adrenalin, pocit rebelie a nevím co dalšího. Ale uvědomuješ si přitom různá rizika? V určité euforii riskuješ život svůj i kamarádů, dobrovolně buduješ svou závislost na něčem, co Tě pak bude svazovat.

Napadá mě vzpomínka na kamaráda, který mě na střední škole vysvětloval svou silnou závislost na cigaretách: „To je jako čokoláda, jednu ji ochutnáš a pak už se té chuti nezbavíš.“ Tedy nejlepší je to nezkoušet a vycouvat z toho, dokud je čas.

Když mi joint chutná a baví mě to, pokračuji v tom a příležitostně zkouším další experimenty. A pak se velice snadno stane, že zkoušením jiných a silnějších věcí snadno poskočím do dalšího levelu k těm tvrdým. Zapomínám, že mi v těle zůstávají dlouhé měsíce stopy, které ukáže jednoduché lékařské vyšetření. A pak spousta dalších otázek. Třeba: Kde vezmu na jointa peníze? Není lepší za ty peníze jít do kina, našetřit na nový mobil nebo kolo, udělat někomu radost?

A to jsme ještě nepřemýšleli o vztahu k Bohu, kde mě od něho odvádí postupná závislost na předmětu, který se stává mým novým povrchním štěstím.

Dalibore, nedívám se pouze na to, že je to hřích, ale vnímám to taky prakticky do života, co mi to dává a co bere. Věřím, že Ti moje odpověď pomůže se rozhodnout mezi životem s jointem, nebo bez něj. Myslím na Tebe a další bojující a hledající v modlitbě.

otec Jiří Juris Jeniš

Foto: Soloviova Liudmyla - Adobe Stock

Co obnáší být pěstounem na přechodnou dobu?

P: Je to péče o děti, které nemohou z různých důvodů vyrůstat se svými rodiči, o děti, které mají často různé problémy, zátěže z dřívějších zážitků. Bývají to takové křehké nádobky. Pěstouni na přechodnou dobu jsou pohotovostní jednotkou, která čeká, až zazvoní telefon, aby pak jeli pro takové odložené či jinak ohrožené dítě. Do porodnice, do kojeneckého ústavu, do Klokánku, tam, či tam. O dítě se pak starají jako o své, dávají mu svoji péči a hlavně náruč, aby se ta neviditelná zranění hojila.

Mezitím se úřady snaží situaci dítěte vyřešit s dlouhodobým výhledem. Buď se podaří znovu „opravit“ původní rodinu a dítě se může vrátit, nebo se ukáže, že tato cesta je pro dítě definitivně uzavřená a hledá se rodina, která si dítě adoptuje. Pak je našim velmi důležitým úkolem postupně dítě přivykat na nové rodiče, aby přechod do jejich rodiny byl co nejplynulejší, aby dítě netrpělo změnou a na nové osoby a prostředí se navázalo, cítilo se bezpečně.

Kdo z vás s tím nápadem přišel a co na to ten druhý? A vaše děti?

P: Jednoho dne s tím přišla manželka plná nadšení a zároveň obav, co na to já. A já řekl ano. Radili nám samozřejmě ti, co už nějakou dobu pěstouny byli, a nakazili nás trochu svým nadšením. Naše děti to vzaly až pře-

přikrašlování své vlastní síly a také své děti a jejich potřeby.

Kolik dětí už jste takto opatrovali a propustili do nových rodin?

S: Postupně jsme si během čtyř let přivezli deset opuštěných miminek, devět jich šlo do adopce a jedno do dlouhodobé pěstounské péče. Teď máme v přechodné péči dva sourozence, sedmiletou prvňáčku a patnáctiletého devátáka.

S dětmi pomáhá i nejmladší syn

Co je na pěstounství nejtěžší a co vás na něm nejvíce těší?

S: Někdy je pro mě těžké nemít vztek na nefungující nebo přímo ubližující rodiče našich svěřenců. Taky se učíme opouštět představu, jaký další osud by měl „naše“ pěstounátka potkat. Těší nás každý pokrok, úsměv, pohodově předání do nové rodiny.